

POSUDEK

konzultanta diplomové práce

na diplomovou práci studenta Jana Sýkory na téma:

„Obnova řízení v trestní právu“

Diplomová práce byla zpracována na klasické téma. Jak je patrné z Kontroly plagiátorství ze dne 4.4.2014, vykazuje vysoký podíl podobnosti s dokumenty vytvořenými na Právnické fakultě ZČU (28%). To je první zásadní nedostatek předložené diplomové práce. Druhým, a ještě výraznějším jejím nedostatkem je, že je nepřipustně kusá a fakticky nesplňuje rozsah diplomových prací stanovený vyhláškou děkana FPR č. 34D/2014. Tento rozsah splňuje jen zdánlivě, když mezi odstavci jsou nepřipustně velké mezery, jednotlivé strany nemají normativně předepsaný počet znaků - nepochybně proto, aby celkový počet stran vyvolal dojem, že diplomová práce svým rozsahem splňuje stanovené podmínky.

Zásadní výhrady lze mít i proti struktuře diplomové práce, v níž zcela postrádám historickou kapitolu, ale naopak v některých kapitolách jsou vykládány pojmy, které s obnovou řízení buď vůbec nesouvisí, anebo souvisí jen okrajově.

V úvodní kapitole autor uvádí důvody výběru tématu, a sice, že jeho „netradičnost“ byla jedním z důvodů, proč na toto téma diplomovou práci psal. Jak již bylo výše uvedeno, obnova řízení je naopak tradiční institut, který je obsažen i v procesních řádech jiných právních odvětví, jako je občanské soudní řízení a správní řízení, a tento institut obsahují i právní úpravy všech demokratických evropských států. Co je ovšem na obnově řízení zvláštní je, že se jedná o mimořádný opravný prostředek napadající pravomocné rozhodnutí.

Ve druhé kapitole posuzuje autor postavení obnovy řízení v poměru k ostatním mimořádným opravným prostředkům. Právě v této kapitole celkem zbytečně komentářovým způsobem vykládá jednotlivé základní zásady trestního řízení, často však s obnovou řízení nesouvisějící (např. zásada zdrženlivosti a tzv. akademický výrok Nejvyššího soudu, zásada presumpce nevin, zásada rychlosti řízení, u níž autor popisuje odvolací řízení, zásada formální pravdy, která se vůbec netýká obnovy řízení, ale naopak týká se i jiného řízení, než zjednodušeného řízení před samosoudcem). Tato kapitola i některé další kapitoly trpí také gramatickými chybami (např. „.... orgány.... by čekali....“, „ .... skutečnosti a důkazy .... by mohli...“, „.... osoby .... by mohli....“ (s 27, 28, 45).

V následující kapitole autor bez bližšího zdůvodnění pouze vyjmenovává jednotlivá rozhodnutí, proti nimž může být podán návrh na povolení obnovy řízení. Tato rozhodnutí jsou ovšem vyjmenována přímo v zákoně, konkrétně v § 278 TrŘ.

Návrhy de lege ferenda, obsažené v deváté kapitole, jsou z největší části nereálné. I když samozřejmě nelze autorům diplomových prací vytýkat jejich náměty na změnu právní úpravy, nelze si dost dobře představit, že by o obnově řízení rozhodoval Nejvyšší soud nebo že „by byl zřízen nový institut, který by se zabýval mimořádnými opravnými prostředky“.

Výrazným nedostatkem předložené diplomové práce je i to, že autor téměř nepracuje s bohatou judikaturou, která se za posledních několik desítek let o tomto institutu vytvořila, a velmi málo pracuje i s odbornou literaturou, kdy většinou je odkazováno jen na komentáře a učebnice.

Celkově hodnotím předběžně diplomovou práci klasifikačním stupně *nevyhověl* s tím, že si prakticky nelze představit, že by v tomto stavu mohla být obhájena. Doporučoval bych proto její zcela zásadní důkladné přepracování.

V Praze dne 5. května 2014

JUDr. Jindřich F a s t n e r
konzultant diplomové práce

